

Budapestre vonatkozó újságcikk

Osztályozás

726.5

Szerző: Bangha Béla S. J.Cím: A fővárosi templomkérdéshez

Hely

Idő

"1915"

Személy

Forrás: Alkotmány

Helyszám

Bp.

1915 XII. 5.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

348-325

1915

A fővárosi templomkérdéshez.

Kriegs-Au Emil az Alkotmány november 28-iki számában reflektál mult vasárnapi cikkemre, a fővárosi templomhiányra vonatkozólag. Csak néhány rövid olyan megjegyzésre szorítokozom, amely, remélem, az ügynek használni fog.

Semmi kétség nincs arra, hogy bárki is a fővárosi plebániaszaporítás szükségességét védelmezze. Ez a szükségesség közismert. Magam is hat év óta hangoztatom.

Nem arról volt és van tehát szó: *kell-e* szaporítani a plebániákat, mert ehhez kétség nem fér; sem arról, hogy ezzel a szaporítási akcióval *sietni* kell-e, mert ebben is mindnyájan egyetértünk. Sőt a plebániareformot *mielőbb* és *nagy stílusban* kell megoldani, nem pedig a 10-15 éveken belül netén magánkezdeményezésekre épülő templomok bevarásával s lefoglalásával; de ismétlem, hogy a komoly, nagystílusú akció bizony nem igen fog menni másképp, mint hogyha a városházán is tekintélyt és pozíciókat szerzünk.

Amiről a vitában egyesegyedül szó van, az azon *elvi* kérdés, vajjon a plebániaszaporítás roppant szükségességéből következik-e azok *kizárólagos* jogosultsága s megszűnik-e a szerzetes-templomok szükségessége és létjogosultsága és pedig olyan templomoké és rendké, melyek az egyház intenciói szerint is a plebániái munkakörből kikapcsolvák.

Ezt a «kizárólagosságot» hangoztatta egy egyházi folyóiratban nemrég dr. *Robitsek* Ferenc s ugyanezt akceptálja itt Kriegs-Au, pedig az a tétel, hogy szerzetes-templomokra vagy azok fejlesztésére tehát Budapestnek ezidőszent

szüksége nincs, mélyen sértő a főváros hitéletének fejlesztésében ma sem egészen érdemtelen szerzetespapságra nézve. Aki a budapesti hitéletet csak kissé is ismeri, nem *lehet* akkora hive a plebániaszaporítás kétségtelen szükségességének, hogy ennyire ne értékelje azt a szerepet, melyet a budapesti ferencendi, karmelita, lazarista, szervita, domonkosrendi és egyéb szerzetesek a hitélet fejlesztése terén betöltenek. Plebánia is kell, szerzetes-templom is kell, fejlődjék mindakettő szabadon és párhuzamosan; de az egyik kedvéért a másiknak fejlődését indokolatlannak vagy helytelennek jelenteni ki: mondjuk szeliden így: indokolatlan és helytelen dolog.

Ismétlem: nem akarom a szerzetes-pasztorációt legkevesébbé sem a plebániái fölé helyezni, csak azt az egyet nem látom indokoltnak, hogy valaki a szerzetességet mint valami pusztán megtűrt, az egyházi lelkipásztorkodás szerveztébe bele nem tartozó s azért fővárosunk pasztorációjának fejlesztésében is mintegy másodrendű elemet kezelje. Ezt a «kizárólagosságot» nem indokolják azoknak a fővárosi siralmas ál-

lapotoknak ritkított betűs vázolásai, melyeket mindnyájan ismerünk.

Elhiszem és természetesnek találom, amit Kriegs-Au mond, hogy az angyalföldi hivek a karmeliták és hitoktatók mellett is «sirnak» a külön plebánia után. Természetes, hogy sirnak. Kell is plebániát szervezni a «buzgó szerzetesek és lelkes hitoktatók» mellett is; de valószínű, hogy azok a jó kültelki hivek sem sirnának a plebánia után, ha «buzgó szerzetesek és lelkes hitoktatók» nem keltettek volna bennük vágyat a teljesebben kiépített hitélet után. De épp ezért nem szabad a plebánia utáni vágyat érvül használni a szerzetes lelkipásztorko-

dás fejlesztése *ellen*. A szerzetesek-fejlesztette intenzivebb hitélet lesz talán a plebániaszaporításnak is legerősebb sürgetője. Mert amint egyes dolgokban semmiféle szerzet nem pótolja a plebániát, úgy viszont más dolgokban meg a plebánia nem pótolja a szerzetet.

Ne legyünk egyoldalúak. Az egyházi lelkipásztorkodás akkor teljes, ha a plebániái és szerzetesi munka egymás mellett, egymást gyámolítva, egymást kiegészítve szabadon halad és fejlődik s azért az egyik iránynak a másikkal való szembehelyezése, a kizárólagosságnak a másik elem lekicsinylésével járó hangoztatása sem objektive, sem az Egyház felfogása szerint nem volna fentartható, sem pedig a katolicizmusnak nem válnék üdvére.

Bangha Béla S. J.